

eller være fraværende. Hvorledes er det gaaet siden? I Befolkningen og i Folkethinget er, jeg vil ikke sige for hvert Aar, men jeg siger gennemsnitlig, trods Alt, hvad der kan siges imod Oppositionens Fremgangsmaade, Valget af Midler, Tidspunktet og dens Maade at gribe an paa, jeg vil just ikke sige dens Maade at angribe paa, og dog, lad mig sige ogsaa det — med Udviklingen i vort Folk i alle Henseenden, ogsaa politisk, Resultatet blevet et stærkere og kraftigere Tal for det samme Princip, for den samme Grundfættning, det samme nødvendige Krav fra det konstitutionelle Monarki, saa at det erede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm) har Ret i, at, dersom vi Alle kвалtes her ved en forpestet Luft i dette Dieblis, og der om 14 Dage skete nye Valg — Ministeriet behøver jo ikke nogen lang Forberedelse til Udfærdigning af Valg — vilde de nye Mænd, der trådte ind her, ikke være Folk, der kom for at træde under den høitærede Conseils-præsidents Nag og tage imod hans Løfte om de gode Smuler bagefter. Hvad har den høitærede Minister set med Hensyn til denne Politik? Han har set, at i hans magtesløse Kamp mod det konstitutionelle Monarkis nødvendige Krav, er Kravet lagt inderligere Folkerepresentationen paa Hjerte? Fordringene ere vorede op og blevne uimodstaaelige, medens den høitærede Minister ved sin Politik har Aar for Aar lidt Nederlag og nu staar med de 7 gølge bag ved sig. Skulde denne Stilling ikke være netop et Vidnesbyrd om, at den høitærede Minister trods hans mange fortræffelige Egenstaber her har miskjendt Forsætningen og taget feil af den Opgave, han troede at kunne sætte sig? Den Dag vil komme, da den høitærede Minister i sit stille Sind, og da Historien vil sige, hvad jeg her siger. Skjøndt jeg vil indrømme med det erede Medlem fra Middelfart (Monrad), hvad han engang sagde her, at det kommer an paa, hvem der skriver Historien, saa ville dog, det er jeg overbevist om, alle Historiekrivere komme til at sige, at den høitærede Conseils-præsident miskjendte sin Opgave, idet han tog feil af Forsætningens Diemed, Hensigt, Aand og Tanke og tog feil af den Magt, han og hans Venner i dette Stykke havde, og det er sikkert nok. Den høitærede Minister forstikkede os i Fredags, da han stod op — han, det enkelte Menneske med sin begrænsede Evne og Magt — at Regjeringen her i Danmark vilde fortsætte Kampen mod Folket uafsladelig, indtil Folket bøier sig. Se, det kan jo Enhver sige sig selv, der har nogen Tro til vort Folks Levedygtighed i og for sig, at det er at tage Munden for fuld.

Den høitærede Minister kunde maasse have sagt, at saa længe hans Kræfter stode ham bi, og han blev paa sin Blads, vilde han være ligesaa umedgjørlig i dette Stykke, som han hidtil har været; men selv det er dog ikke sikkert. Han kunde ikke engang sige det, men det kunde dog tænkes, forsaavidt han raadede over en saadan Tilid til sin egen Villies Fasthed, at han kunde fremsette en saaledes begrundet Paastand. Men selv det tror jeg ikke, han kunde med Bished sige, thi jeg tror, at, naar det kommer til Stykket, er den høitærede Minister alligevel bedre end sit Kygte, og det vil ikke sige saa lidt. Jeg tror, at der kommer det Tidspunkt, da den høitærede Minister selv vil sige: Nei, nu er jeg færdig; min Opgave har jeg maattet gaa fra; den kan jeg ikke løse, og jeg har lært af de 7, 8, 9 Aars Erfaring, hvor mange det nu bliver, at der er Ingen i Danmark, der kan løse den. Thi den Kompliment skal jeg gjerne give den høitærede Minister, at, naar han ikke har kunnet løse den, er der Ingen, der kan tage Opgaven op med nogen som helst Udsigt til at kunne løse den; naar han ikke har kunnet løse den under disse Forhold, er der Ingen, der kan det. Den høitærede Minister kunde altsaa ikke med Sandhed sige det, at saa længe hans Kræfter staae til, og saa længe han bliver paa den Blads, vil han fortsætte med Kampen med Folkethinget. Det er tilvisse urimeligt at komme og sige det, og det er at tage Munden for fuld at sige, at saa længe Folkethinget hæbder det konstitutionelle Monarkis nødvendige Krav, vil den danske ansvarlige Regjering optage Kampen mod Folkethinget. Det formaar den høitærede Minister ikke at fortælle os, dertil er virkelig hans Magt altfor begrændset baade i Tid og Styrke, til at han kan føre det Sprog imod os. Er der da virkelig nogen som helst Udsigt til, at det skal lykkes ham eller Noget at faae denne Opgave løst? — jeg spørger derom. Jeg taler ikke her om Adresser, der ere vedtagne eller ikke vedtagne i Folkethinget eller Landstthinget, eller om Principer, udtalte af Demme eller Hin — det staar mig slet ikke for Die — men jeg taler om den rent faktisk bestaaende Tilstand, og er der da noget fornuftigt Menneske, der tror, at Forholdene hertilands ere saaledes, hvor mange Afstygninger man end deler sig i, hvor mange Meninger og Anskuelser der end kan være, at det danske Folk gennem den administrative Valgret vilde sætte Repræsentanter herind i et saadant Tal, at de bøiede sig for den høitærede Ministers Politik eller for en lignende Politikk, som en Anden førte paa lignende Maade? Jeg siger ikke blot den høitærede Ministers Politikk, thi der vilde Navnet,